



KOŚCIÓŁ

Watykański dokument o „Laudato si”: wszyscy są odpowiedzialni

18.06.2020



W Watykanie został opublikowany międzydykasterialny dokument: „Na drodze troski o wspólny dom”. Powstał on z okazji 5. rocznicy ukazania się encykliki „Laudato si”, podpisanej przez Papieża Franciszka 24 maja 2015 roku, a ogłoszonej 18 czerwca tego samego roku. Dokument przypomina podstawowe przesłanie encykliki: „Wszystko jest powiązane, nie ma kryzysów oddzielonych od siebie, istnieje jeden złożony kryzys społeczno-środowiskowy, który wzywa do prawdziwego nawrócenia ekologicznego”.

Pierwsza część dokumentu podkreśla potrzebę zmiany mentalności, która znajdzie odzwierciedlenie w trosce o stworzenie, w dialogu z innymi oraz w świadomości

głębokiego powiązania pomiędzy problemami świata. Sugeruje się dowartościowanie różnych inicjatyw takich np. „Czas dla Stworzenia”, ale także tradycji monastycznych, które uczą kontemplacji, modlitwy, pracy oraz służby. Dokument wskazuje na centralne miejsce osoby ludzkiej, ponieważ „nie można bronić natury, jeśli nie broni się każdego ludzkiego istnienia”. Mocno podkreślone jest znaczenie rodziny jako „głównego podmiotu procesu ekologii integralnej”: opartego na podstawowej zasadzie „komunii i płodności”. Rodzina jest podstawowym miejscem edukacji, w którym uczymy się szacunku dla ludzkich istnień oraz całego stworzenia. Tekst sugeruje szukanie dróg współpracy pomiędzy domem, szkołą oraz parafią, aby wspólnie dojść do opracowania projektów formacyjnych sprzyjających „obywatelskości ekologicznej”. Chodzi o promowanie wśród młodych „nowych modeli relacji”, które przewyżczą indywidualizm na rzecz solidarności, odpowiedzialności i troski. Potrójna misja uniwersytetów: nauczanie, badania oraz służba społeczeństwu powinna obejmować również ekologię integralną, zachęcając studentów do zaangażowania w dziedziny, które ułatwią pozytywne zmiany środowiskowe. Zaangażowanie na rzecz troski o wspólny dom jest integralną częścią życia chrześcijańskiego, a nie tylko jakąś opcją drugorzędną. Ale nie tylko to, to znakomita płaszczyzna do dialogu oraz współpracy ekumenicznej i międzyreligijnej. Religie mogą skutecznie zachęcać do stylu życia bardziej kontemplacyjnego i umiarkowanego, aby powstrzymać dalsze niszczenie planety.

Na początku drugiego rozdziału dokument podejmuje temat wyżywienia oraz przywołuje słowa Papieża Franciszka: „Jedzenie, które się wyrzuca jest jakby ukradzione ubogim” (LS, 50). Podkreśla się, że marnowanie żywności jest wielkim aktem niesprawiedliwości oraz zaproszeniem do promocji zróżnicowanego oraz zrównoważonego rolnictwa. Należy wziąć w obronę drobnych producentów i zasoby naturalne oraz podjąć edukację zdrowego żywienia zarówno w zakresie jakości, jak i ilości. Mocne jest również wezwanie do przeciwstawienia się wielkim projektom rolno-przemysłowym zatruwającym środowisko. Dostęp do wody jest uznawany w dokumencie jako podstawowe ludzkie prawo. Znajdujemy także apel o redukcję zanieczyszczeń, dekarbonizację w sektorze energetycznym na rzecz inwestowania w źródła czyste i odnawialne, dostępne dla

wszystkich. Również morza i oceany znajdują się w samym centrum ekologii integralnej. Są „błękitnymi płucami planety”. Tekst podkreśla również potrzebę przestawiania się na „ekonomię obrotową”, która nie skupia się jedynie na bieżącej eksploatacji zasobów, ale dąży do zachowania ich na dłuższy okres, aby mogły być ponownie wykorzystywane. W świecie pracowniczym postuluje się promocję zrównoważonego rozwoju społeczno-ekonomicznego, aby ograniczyć ubóstwo; wzywa się do podejmowania działań na rzecz osób wykluczonych poprzez godną pracę, sprawiedliwy zarobek, walkę z pracą młodocianych i szarą strefą. Trzeba stawiać na ekonomię włączającą, na promocję wartości rodziny i macierzyństwa. Wskazuje się na potrzebę przeciwdziałania i zwalczania nowych form niewolnictwa, zwłaszcza handlu ludźmi. W świecie finansów należy przestrzegać zasady prymatu dobra wspólnego dążąc do położenia kresu ubóstwu. Dokument podkreśla także prymat społeczeństwa obywatelskiego, któremu powinny służyć: polityka, rządy oraz administracja. Przypomina się, że globalizacja powinna mieć oblicze demokratyczne, społeczne i dające poczucie uczestnictwa wszystkim. Powinna opierać się na sprawiedliwości i moralności oraz na przeciwstawieniu się wszelkim formom korupcji. Tekst zatrzymuje się również na temacie zdrowia opowiadając się za równością i sprawiedliwością społeczną oraz wskazując na ważność prawa dostępu do opieki sanitarnej dla wszystkich.

Na zakończenie watykański dokument o wprowadzaniu w życie encykliki *Laudato si* pochylił się nad tematem zmian klimatycznych, ze świadomością, że mają one kluczowe znaczenie w wymiarze środowiskowym, etycznym, ekonomicznym, politycznym oraz społecznym, oddziałując szczególnie na najbiedniejszych. Potrzebny jest zatem model rozwoju, który ujmie razem walkę ze zmianami klimatycznymi oraz walkę z ubóstwem.

Za: Vatican News

Hiszpania: Dzień Życia Kontemplacyjnego

08.06.2020



Kościół w Hiszpanii modlił się wczoraj za mnichów i mniszki. Dzień życia kontemplacyjnego przebiegał pod hasłem: „Z Maryją w sercu Kościoła”. W hiszpańskich klasztorach klauzurowych żyje i pracuje ponad 8700 osób, o 471 mniej niż w 2018 r.

Niedziela Trójcy Przenajświętszej to szczególnie dzień modlitw w intencji życia kontemplacyjnego. „Ponownie wyrażamy nasz szacunek i pragnienie, by lepiej zrozumieć powołanie kontemplacyjne, które towarzyszy nam i któremu chcemy towa-

rzyszyć w sercu Kościoła i każdego ochrzczonego”, napisali biskupi z Komisji ds. Życia Konsekwowanego. Tegoroczne hasło podkreśla, że Maryja jest szczególnym znakiem dla życia kontemplacyjnego. „Reprezentuje to, co ożywia i podtrzymuje wszystkich członków Kościoła: miłość. Maryja jest pierwszą pamiątką miłości Boga w Jezusie; życie kontemplacyjne jest wyjątkową pamiątką miłości Jezusa w Kościele. Z tego powodu miejsce życia kontemplacyjnego pokrywa się z miejscem Maryi, Matki Bożej i Matki Kościoła: każde na swój sposób stanowi serce mistycznego Ciała Chrystusa” – czytamy w przesłaniu.

Według danych episkopatu w Hiszpanii w 751 klasztorach żyje blisko 8300 mniszek i ponad 450 mnichów. Łącznie 8731 osób. Jednak średnia wieku jest wysoka. W 2019 r. zamknięto 50 klasztorów, czyli jeden na tydzień. Nic nie wskazuje na to, że ta tendencja zmieni się w ciągu najbliższych lat. Biskupi zachęcają do modlitwy o powołania do życia kontemplacyjnego.

Podobne tendencje obserwuje się w innych formach życia konsekrowanego. W 2019 r. liczba zakonników i zakonnic spadła w Hiszpanii o ponad 1400 osób (z 40.096 w 2018 r. do 38.688 w 2019 r.). W nowicjacie było 89 nowicjuszy i 215 nowicjuszek.

Dodajmy, że pandemia bardzo mocno uderzyła we wspólnoty życia zakonnego.

Za: Vatican News

Zawierzenie Polski Sercu Jezusowemu na Jasnej Górze

21.06.2020

O oddalenie konsekwencji ideologii, które negują Boga i jego przykazania, wartości rodziny, życia poczętego i godnej starości, nihilizmu utwierdzającego w beznadziei prosiło Arcybractwo Straży Honorowej Najświętszego Serca Pana Jezusa.

Wspólnota proklamował na Jasnej Górze akt oddania wszystkich swoich członków Sercu Jezusa w stulecie takiego poświęcenia narodu polskiego w obliczu bolszewickiej nawały w 1920 r.

Tegoroczna pielgrzymka, jak wszystkie w okresie pandemii, miała wymiar przede wszystkim duchowy, do sanktuarium przyjechali delegaci lokalnych wspólnot.

Biskup Stanisław Salaterski, delegat KEP ds. Arcybractwa Straży Honorowej Najświętszego Serca Pana Jezusa zachęcał do wierności i zapału w służbie Bożej, bo „Miłość nie jest kochana dość gorliwie” – Ufamy, że Serce Boże stanie się dla nas obroną, źródłem mocy i błogosławieństwa – mówił w homilii. Podkreślił potrzebę rozbudzenia większej miłości do Serca Pana Jezusa i wypełnienia aktu przyrzeczeń z 1920 r. Wówczas to 27 lipca w przeddzień Cudu nad Wisłą, na Jasnej Górze ostatecznie dokonany pierwszy w Polsce akt poświęcenia naszej Ojczyzny Najświętszemu Sercu Pana Jezusa. Dokonał tego pierwszy prymas odrodzonej Polski kard. Edmund Dalbor. Na dzisiejsze czasy także potrzeba nam jedności, miłości i apostolskiego zaangażowania, wartości, które niesie Jezusowe Serce – podkreślił delegat KEP ds. Arcybractwa Straży Honorowej Najświętszego Serca Pana Jezusa.



Wspólnota Arcybractwa Straży Honorowej proklamowała akt oddania Sercu Pana Jezusa. – Oto my dziś tu zgromadzeni, wobec nowych, różnorodnych zagrożeń, z wiarą, nadzieją i miłością, pragniemy ponowić ten akt całkowitego oddania się Twemu Najświętszemu Sercu...”

Straż Honorowa skupia ludzi pragnących odpowiedzieć na skargę Jezusa w Ogrójcu: „Czy nie mogliście czuwać jednej godziny ze Mną?” i którzy starają się swoim wynagrodzeniem i miłością pocieszać Jezusowe Serce.

– W tym celu członkowie wspólnoty obierają sobie jedną godzinę w ciągu dnia, aby wśród codziennych zajęć, myślą i sercem towarzyszyć Jezusowi obecnemu w tabernakulum – wyjaśnia s. Maria Bernadeta Wysocka, wizytka.

Początki Arcybractwa Najświętszego Serca Pana Jezusa sięgają wieku XIX, zwanego wiekiem Serca Jezusowego. We francuskim mieście Bourgen-Bresse, 13 marca 1863 r. powstała Wspólnota, która już następnego roku została zatwierdzona jako Bractwo, a czternaście lat później jako Arcybractwo Straży Honorowej Najświętszego Serca Pana Jezusa. Jej inicjatorką była Wizytka – s. Maria od Najświętszego Serca. Pragnęła ona, aby celem Straży było szerzenie czci, uwielbienia i wynagradzanie Sercu Bożemu za grzechy i zniewagi, jakich dopuszcza się świat.

Główną intencją modlitw stowarzyszenia jest wynagradzanie Sercu Pana Jezusa za grzechy świata i własne. Członkowie Arcybractwa podejmują codziennie 1 godzinę czuwania w jednościsze z Jezusem Eucharystycznym. Do Ruchu należą zarówno kapłani i siostry zakonne, jak i świeccy: dzieci, młodzież i osoby dorosłe.

Za: www.ekai.pl

Książka: „Ewangelia niedzielna”. Papież Franciszek

03.07.2020

NOWOŚĆ

PAPIEŻ FRANCISZEK

Ewangelia niedzielna

komentowana
przez Ojca Świętego



„Czytajcie Ewangelię!

Wszystko nabiera sensu, gdy tam – w Ewangelii – znajdziesz ten skarb, który Jezus nazywa «Królestwem Bożym», czyli Boga, który króluje w twoim życiu, w naszym życiu: Boga, który jest miłością, pokojem i radością w każdym człowieku i we wszystkich ludziach.

Ogromne piękno spotkania z Jezusem jest w zasięgu każdego z nas: na każdej Mszy świętej – w Eucharystii i w Liturgii Słowa”. Papież Franciszek

W książce „Ewangelia niedzielna” Papież Franciszek pomaga nam zrozumieć jak żyć Ewangelią przeznaczoną na każdą niedzielę i święta, tydzień po tygodniu idąc zgodnie z niedzielным i świątecznym cyklem roku A. Cotygodniowe spotkanie nabiera nowego wymiaru dzięki słowom Ojca Świętego, który z uczuciem i pokorą pochyła się nad Ewangelią, by czerpać z niej inspirację i umocnienie, by zachęcać nas i znaleźć sposób na rozeznanie, które może nam pomóc zwłaszcza w chwilach największego zagubienia.

Aby lepiej oświecić niewyczerpywalne bogactwo Ewangelii niedzielnej, Papież dołącza do swoich rozważań teksty łacińskich i greckich Ojców Kościoła, od Augu-

styna po Ambrożego, od Orygenesza po Tertuliana: ich starożytna mądrość daje wciąż nowe odpowiedzi na pytania naszych czasów. Strona po stronie, począwszy od pierwszej niedzieli Adwentu, będziemy odkrywać „dar i piękno bycia ludem ochrzczonych, czyli grzeszników – wszyscy nimi jesteśmy – grzeszników zbawionych łaską Chrystusa, w sposób rzeczywisty włączonych, działaniem Ducha Świętego, w synowską relację Jezusa z Ojcem, przyjęci na macierzyńskie łono Kościoła, uzdolnieni do uczestnictwa we wspólnocie braterskiej, która nie zna końca”. (*Papież Franciszek*)

„Eucharystia jest «sercem» Kościoła. Fundamentalne znaczenie ma dla nas, chrześcijan, dobre zrozumienie wartości i znaczenia Mszy świętej, byśmy coraz pełniej przeżywali naszą relację z Bogiem. Podczas Mszy świętej nie czytamy Ewangelii po to, by się dowiedzieć, co się wydarzyło, lecz słuchamy Ewangelii, by uświadomić sobie to, co kiedyś Jezus zrobił i powiedział; i to Słowo jest żywe; Słowo Jezusa, które jest w Ewangelii, jest żywe i dociera do mojego serca. Dlatego takie ważne jest słuchanie Ewangelii z otwartym sercem, bo jest ona żywym Słowem.

Aby rozpowszechniać swoje przesłanie, Chrystus posługuje się także słowami kapłana, który po Ewangelii wygłasza homilię. Homilia nie jest okolicznościowym przemówieniem – nie jest też katechezą, jak ta, którą teraz wygłaszam – ani konferencją bądź wykładem, homilia jest czymś innym. Czym jest homilia? Homilia idzie za Słowem Pana i odbywa tę samą drogę, by nam pomóc, ażeby Słowo Pana dotarło do rąk, przechodząc przez serce.

Moje krótkie refleksje o ewangeliach z niedziel zaczerpnięte z komentarzy, które wygłosiłem podczas modlitwy Anioł Pański i podczas niektórych homilii w ciągu minionych lat niech będą dla wszystkich czytelników tej książki pomocą przy przeżywaniu Mszy świętej niedzielnej i w słuchaniu homilii kapłanów. Oby Słowo Boże mogło dotrzeć do naszego serca, dotknąć naszego życia, przekształcić nas tak, abyśmy również my, podobnie jak pierwsi chrześcijanie, mogli wyznać: «Bez niedzieli nie możemy żyć!»” *Papież Franciszek.*

www.wydawnictwo.niepokalanow.pl/

List Definitorium Generalnego n. 21

Rzym, 7 czerwca 2020 r.

Drodzy, Bracia i Siostry, w Karmelu Terezańskim,

Poprzednie spotkanie Definitorium Generalnego odbyło się trzy miesiące temu, na początku marca. Właśnie w tamtych dniach zaczynała narastać obawa spowodowana nieznanym dotychczas koronawirusem, [wywołującym ostrą chorobę zakaźną] nazwaną COVID-19 i stopniowo rozprzestrzeniającym się na cały świat. Jak wiadomo, wirus stał się przyczyną największej pandemii ostatnich czasów, która dotknęła praktycznie całą ludzkość i spowodowała znaczącą zmianę życia wielu ludzi.

Również my zostaliśmy zmuszeni do zawieszenia zaplanowanych zajęć, szczególnie tych, które wymagały przemieszczania się. Razem ze wszystkimi członkami wspólnoty Generalatu, weszliśmy w dynamikę życia ześrodkowaną na życiu braterskim, modlitwie i pracy. Nie wychodząc z domu, mogliśmy odprawić ćwiczenia duchowne i w intymności wspólnoty przeżyć intensywnie ostatnią część Wielkiego Postu, Wielki Tydzień i cały Okres Wielkanocny. Wszystko to było niewątpliwie ubogacającym doświadczeniem, które pozwoliło nam pogłębić nasze wzajemne relacje oraz podjąć regularny i stabilny rytm życia, którym rzadko możemy się cieszyć z powodu naszych zwyczajnych zobowiązań w służbie Zakonowi.

Przez cały ten czas byliśmy blisko życia Zakonu. Nauczyliśmy się robić to inaczej, bez podróży i bezpośrednich spotkań, natomiast z wykorzystaniem ogromnych możliwości oferowanych przez środki telematyczne. W miarę możliwości nadal towarzyszyliśmy Okręgom Zakonu, starając się odpowiadać na ich potrzeby w nowych okolicznościach. Jednocześnie przygotowywaliśmy ważne dla teraźniejszości i przyszłości Zakonu materiały, a zwłaszcza *Deklarację charyzmatyczną* i weryfikację *Przepisów wykonawczych* z myślą o najbliższym Definitorium Nadzwyczajnym i Kapitułe Generalnej w 2021 r.

Teraz, gdy powoli wychodzimy z tego wyjątkowego okresu restrykcji, chcemy wspomnieć szczególnie tych członków Zakonu – Braci, Mniszki i Świeckich – którzy zostali najbardziej dotknięci pandemią. Ponawiamy pełną nadziei modlitwę, którą kierowaliśmy do Pana w tym okresie za tych, którzy zmarli, za tych, którzy cierpieli lub cierpią z powodu choroby, za ich wspólnoty i rodziny.

Pandemia i odosobnienie miały znamienne konsekwencje dla całego Zakonu w różnych jego wymiarach, takich jak relacje braterskie, działalność duszpasterska czy sytuacja ekonomiczna. Będziemy musieli nadal dokonać refleksji – w świetle Ewangelii i naszego charyzmatu – nad tą nieoczekiwaną i wprawiającą w zakłopotanie sytuacją, aby móc wyciągać pozytywne wnioski nawet z tak pozornie negatywnego wydarzenia. W tym sensie przypominamy przesłanie O. Generała, zatytułowane *Życzenia w czasach ucisku*, z którym w stosownym czasie zwrócił się on do całego Zakonu, a które stanowi dobry punkt odniesienia do dokonywania rozeznania na bazie naszej duchowości.

Przechodząc zaś do najbliższych wydarzeń, w przyszłym roku, jak Wam wiadomo, przypada Kapituła Generalna naszego Zakonu. Jej początek został zaplanowany na 1 maja 2021 r. w Nemi, we Włoszech. Przed Kapitułą Generalną odbywa się zazwyczaj Definitorium Nadzwyczajne z udziałem nowych przełożonych ze wszystkich Okręgów Zakonu. Postanowiliśmy już wcześniej zorganizować to spotkanie w mieście Meksyku pod koniec sierpnia br. Obecna sytuacja praktycznie uniemożliwia dotrzymanie tego terminu, zarówno z powodu niepewności co do możliwości swobodnego podróżowania po świecie, jak i ze względu na bliskość faktycznego odbywania się Kapituł i przejmowania urzędów przez nowych przełożonych. Z tego powodu Definitorium Generalne postanowiło odroczyć Definitorium Nadzwyczajne: odbędzie się ono, o ile Bóg pozwoli, w dniach od 28 listopada do 5 grudnia, z zachowaniem tej samej jego lokalizacji. Biorąc zaś pod uwagę obecną tymczasową sytuację, trudność w przewidywaniu przyszłej ewolucji pandemii i prawne środki ostrożności, które zostaną przyjęte w różnych krajach, mamy nadzieję, że będziemy mogli z większą pewnością potwierdzić jego termin i miejsce podczas spotkania Definitorium Generalnego we wrześniu tego roku.

Rozmowy Definitorium w tych dniach koncentrowały się głównie na sytuacji Okręgów Zakonu u progu nowego, nietypowo zaczynającego się triennium. Wiele Okręgów musiało przełożyć swoje cotryletnie

Kapituły, z wyjątkiem Ameryki Łacińskiej, Korei i Japonii. Na szczęście obostrzenia są stopniowo znoszone w wielu krajach i Kapituły mogą się odbyć z zachowaniem wszelkich niezbędnych środków ostrożności i z pewnymi ograniczeniami, zwłaszcza w Europie, Stanach Zjednoczonych i Azji Wschodniej. Tymczasem możliwe terminy Kapituł w takich regionach jak Indie i Afryka pozostają wciąż niepewne.

Przypominamy wszystkim Kapitułom, że ważnym tematem, nad którym mają one podjąć refleksję jest *Deklaracja charyzmatyczna*, którą nasz Zakon przygotowuje, a która ma być zatwierdzona na najbliższej Kapitule Generalnej. Oczekujemy jej oceny i wkładu Kapituł Prowincjalnych, tak, aby obecny jej kształt mógł zostać stopniowo wzbogacony, a ostateczny tekst stał się owocem wspólnej refleksji wszystkich.

Inną kwestią, którą wiele Kapituł będzie musiało się zająć i podjąć konkretne decyzje, jest obecność zakonników z jednego Okręgu na terytorium innego. Przypominamy, że we wrześniu 2017 r. Definitorium Generalne zatwierdziło postanowienia celem położenia kresu obecności zakonników mieszkających poza wspólnotami, co sprzeciwia się duchowi i literze naszego prawodawstwa. W czerwcu 2018 r. przyznano racjonalny okres czasu i ustalono, że taka obecność powinna zostać uregulowana przed Kapitułami Prowincjalnymi w 2020 r. Działając w tym samym kierunku, w marcu tego roku, ustanowiliśmy kryteria współpracy między Prowincjami, z poszanowaniem zasady terytorialności. Na spotkaniu Definitorium przeanalizowaliśmy dotąd podjęte kroki i odpowiedzi otrzymane z wielu Prowincji. Ponadto podjęliśmy konkretne środki, które zostaną zakomunikowane poszczególnym Prowincjom i zainteresowanym diecezjom.



Kontynuując sprawy życia Okręgów, odczytaliśmy i skomentowaliśmy sprawozdania, jakie niektóre z nich przesłały w rok po Wizytacji Generalskiej, jak tego wymaga obecna praktyka Definitorium. Tym razem otrzymaliśmy sprawozdania z Prowincji Iberyjskiej i Semiprowincji Libańskiej, a także tymczasową informację z Prowincji Krakowskiej.

Podczas sesji Definitorium wysłuchaliśmy Ekonoma Generalnego, który przedstawił zwyczajowe, kwartalne sprawozdanie. Przeanalizowaliśmy między innymi sytuację ekonomiczną Teresianum, w szczególności Wydziału Teologicznego. Ta ważna dla nas instytucja akademicka i edukacyjna, musi nadal otrzymywać niezbędne środki, zarówno finansowe, jak i personalne w celu skutecznego wypełniania posługi, której Zakon potrzebuje i od niej oczekuje. Z tej racji dyspozycyjność i współpraca wszystkich Okręgów Zakonu pozostają niezbędne.

Poza tym, skutki pandemii odczuła także ekonomia Generalatu i wielu innych Okręgów Zakonu. Niewątpliwie nadszedł czas, aby zweryfikować niektóre rozwiązania z myślą o większej oszczędności (surowości życia) i adekwatnej wydajności ekonomicznej, przeznaczając dostępne zasoby na potrzeby priorytetowe. Wskazane jest również zwiększenie przepływu dóbr w obrębie Zakonu, aby pomóc tym Okręgom, które najbardziej tego potrzebują i nie zapominać o solidarności z najbardziej potrzebującymi w naszych społeczeństwach, którzy zostali jak zwykle najbardziej dotknięci przez globalny kryzys.

Prokurator Generalny poinformował ze swej strony Definitorium o sprawach przekazanych organom watykańskim w ostatnich miesiącach, w celu uzyskania niezbędnych zezwoleń w odniesieniu do tych dziedzin życia Zakonu, które ich potrzebują. W szczególności skomentowaliśmy specyficzne przypadki zakonników, których procesy czekają na rozstrzygnięcie.

W wyniku mianowania Definitorium (a w niektórych przypadkach zatwierdzenia) następujący zakonnicy zostali:

- o. Juan Miguel Henríquez Tobar – przełożonym wspólnoty Kolegium Międzynarodowego w Rzymie, na trzy lata,
- o. Joseph Antony Purampokku Puraïdom – pierwszym radnym wspólnoty Kolegium Międzynarodowego w Rzymie,

- o. Enrique Castro Yurrita – członkiem i ekonomem wspólnoty Seminarium Missionum w Rzymie,
- o. Attilio Ghisleri – delegatem generalnym Izraela,
- o. Francisco Negral – pierwszym radnym Delegatury Generalnej Izraela,
- o. Karol Milewski – drugim radnym Delegatury Generalnej Izraela,
- o. Avelino Pertile – pierwszym radnym wspólnoty Stella Maris.

Tę sesję Definitorium odbyliśmy w tygodniu następującym bezpośrednio po uroczystości Zesłania Ducha Świętego. Pandemia zmusiła nas do odnowy świadomości ludzkiej słabości i niepewności, która ciąży na wszystkich naszych planach. Jest to kolejne doświadczenie, które mobilizuje nas do otwarcia się z nadzieją i wdzięcznością na dar Ducha, na Boską obecność, która daje nam siłę i zaufanie, których sami nie możemy zdobyć. Dlatego, pragnąc żyć w otwartości na Jego obecność i działanie, błagamy o Jego światło dla całego Zakonu.

Z braterskimi pozdrowieniami

o. Saverio Cannistrà, General

o. Agustí Borrell, o. Łukasz Kansy, o. Johannes Gorantla

o. Daniel Chowning, o. Francisco Javier Mena, o. Mariano Agruda III, o. Daniel Ehigie

Tłumaczenie: o. Piotr Karauda OCD

37 lat temu Jan Paweł II beatyfikował Rafała Kalinowskiego

22.06.2020

22 czerwca 1983 r. w czasie swojej drugiej pielgrzymki do ojczyzny, na krakowskich Błoniach, papież Jan Paweł II dokonał beatyfikacji o. Rafała Kalinowskiego i Brata Alberta – Adama Chmielowskiego.

Druga papieska pielgrzymka do Polski w dniach 16-23 czerwca 1983 przebiegała pod hasłem „Pokój Tobie, Polsko, Ojczyzno moja!”. Jan Paweł II starał się wówczas dać wiarę i nadzieję swoim rodakom w ogarniętej stanem wojennym ojczyźnie.



W czwartek 16 czerwca Ojciec święty wylądował na lotnisku Okęcie w Warszawie. W stolicy spotkał się m.in. z Wojciechem Jaruzelskim i władzami PRL, oddał hołd pomordowanym na Pawiaku, a także ofiarom Holocaustu przed pomnikiem Bohaterów Getta. 18 czerwca spotkał się z młodzieżą na Jasnej Górze, gdzie w niedzielę odprawił Mszę św. z okazji 600-lecia cudownego obrazu Madonny z Dzieciątkiem. Po południu tego samego dnia wziął udział w posiedzeniu Episkopatu Polski, a wieczorem ofiarował pokrwawiony pas, który miał na sobie w dniu zamachu 13 maja 1981, do klasztoru na Jasnej Górze. 20 czerwca w Poznaniu beatyfikował Urszulę Ledóchowską. W czasie tej pielgrzymki odwiedził też Katowice, gdzie w katedrze spotkał się z osobami chorymi i starszymi oraz Wrocław oraz Górę św. Anny. Pielgrzymkę zakończył w Krakowie.

We środę 22 czerwca rano Jan Paweł II odebrał doktorat honoris causa na Uniwersytecie Jagiellońskim. – Niech twoja obecność w życiu Polski współczesnej służy zwycięstwu tego, co jest godne człowieka jako istoty rozumnej i wolnej. Niech chroni od przewagi samych tylko sił materialnych. Życzę, abys mógł, Uniwersytecie Jagielloński – wielki protagonista wszystkich uczelni akademickich w Ojczyźnie – przyczyniać się zawsze do ugruntowania całego życia polskiego na fundamentach mądrości, wiedzy i prawości – mówił wówczas Jan Paweł II.

Przed południem, na krakowskich Błoniach, gdzie zgromadziły się około 2 miliony wiernych, papież wyniósł do chwały ołtarzy o. Rafała Kalinowskiego i Brata Alberta – Adama Chmielowskiego. W czasie homilii Ojciec święty podkreślił, że obie postacie zawsze były mu duchowo bardzo bliskie. „Zawsze ukazywały drogę do tej świętości, która jest powołaniem każdego w Jezusie Chrystusie. (...) Oto dwaj uczniowie Boskiego Mistrza, którzy w pełni odkryli na drogach swego ziemskiego pielgrzymowania miłość Chrystusa – i którzy w tej miłości wytrwali”.

– Ojciec Rafał i Brat Albert osiągnęli w swym życiu te szczyty świętości, jakie dziś potwierdza Kościół, na drodze miłości. Nie ma innej drogi, która do tych szczytów prowadzi. Dziś Chrystus mówi do nich: „Wy jesteście przyjaciółmi moimi” (J 15, 14), „nazwałem was przyjaciółmi, albowiem oznajmiłem wam wszystko, co usłyszałem od Ojca mego” (tamże, w. 15). (...) Ojciec Rafał i Brat Albert od wczesnych lat życia rozumieli tę prawdę, że miłość polega na dawaniu duszy, że miłując – trzeba siebie dać – owszem, że trzeba „życie swoje oddać”, tak jak mówi Chrystus do apostołów – podkreślał Jan Paweł II.

Ojciec święty zwrócił uwagę, że w przypadku obu nowych błogosławionych „dawanie życia za przyjaciół swoich, za rodaków” wyraziło się w 1863 roku poprzez ich udział w powstaniu. Józef Kalinowski miał wówczas 28 lat, był inżynierem – posiadał stopień oficerski w armii carskiej. Adam Chmielowski liczył w tym samym roku 17 lat, był studentem Instytutu Rolniczo-Leśnego w Puławach. – Każdym z nich kierowała bohaterska miłość Ojczyzny. Za udział w powstaniu Kalinowski zapłacił Sybirem (na Sybir zamieniono mu karę śmierci), Chmielowski kalectwem – mówił papież.

– Każdy z nich na swojej własnej drodze w dalszym ciągu urzeczywistniał te słowa Odkupiciela i Mistrza: „Nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje”... Ojciec Rafał oddał to życie w surowym klasztorze karmelitańskim, służąc do końca w szczególności w konfesjonale; współcześni nazywali go „męczennikiem konfesjonału”. Brat Albert oddał swe życie w posłudze najuboższym i społecznie upośledzonym. Jeden i drugi oddał do końca swoje życie Chrystusowi. Jeden i drugi odnalazł w Nim pełnię poznania, miłości i służby. Jeden i drugi mógł powtarzać za świętym Pawłem: „Wszystko uznaję za stratę ze względu na najwyższą wartość poznania Chrystusa Jezusa. Dla Niego wyzulem się ze wszystkiego” (Flp 3, 8). Ojciec Rafał i Brat Albert świadczą o tej przedziwnej ewangelicznej tajemnicy „kenozy”: wyzucia się, wyniszczenia, które otwiera bramy do pełni miłości – podkreślał w czasie homilii beatyfikacyjnej Jan Paweł II.

Za: www.diecezja.pl

Odszedł do Pana śp. Br. Roman Dubel

20 czerwca 2020 r. w godzinach rannych rano, po ciężkiej chorobie, w 71 roku życia i 41 roku profesji zakonnej odszedł do Pana nasz współbrat śp. br. Roman od Świętej Rodziny (Dubel).

Pogrzeb śp. br. Romana odbył się 24 czerwca w środę o godz. 14 w kościele pw. Józefa Rzemieślnika w Zawoi.

Wieczny odpoczynek racz mu dać Panie, a światłość wiekuista niechaj mu świeci!

Br. Roman od Świętej Rodziny (Roman Dubel, 1949-2020)

Roman Dubel urodził się 7 sierpnia 1949 roku w Majdanie Sieniawskim, na terenie diecezji przemyskiej, w rolniczej rodzinie Józefa i Heleny z domu Rutkowska, posiadającej czterohektarowe gospodarstwo rolne. Aby utrzymać dziesięcioosobową rodzinę pan Józef podejmował się także pracy drwala w miejscowym gospodarstwie leśnym. Atmosfera w domu była religijna o czym świadczy fakt że niektórzy z córek Józefa i Heleny wstąpiły na drogę życia zakonnego.

Roman został ochrzczony 14 sierpnia 1949 roku w rodzinnej parafii pod wezwaniem św. Mikołaja. Po ukończeniu szkoły podstawowej pomagał rodzicom w pracach na roli, a raz w tygodniu pobierał lekcje gry na organach u organisty w Jarosławiu. Rozpoczął naukę w liceum ogólnokształcącym w Stalowej Woli, jednak przerwał ją po roku decydując się na pracę w Hucie Stalowa Wola, gdzie uzyskał dyplom mistrza ślusarskiego i spawacza. Jednocześnie przez dwa i pół roku pracował jako organista w parafii Przędzel. Proboszcz tej parafii pisał w liście do przełożonych prowincji: „Ze swej pracy organistowskiej wywiązywał się bardzo dobrze, pomimo trudności z dojazdem, zwłaszcza w dni słotne, czy też w okresie zimy. Czynił to jednak z poświęceniem”. Sakrament bierzmowania przyjął w uroczystość Zesłania Ducha Świętego 25 maja 1958 roku. Przez wszystkie te lata prowadził regularne życie sakramentalne.

Odpowiadając na głos powołania zgłosił się do klasztoru karmelitów bosych w Czernej, gdzie 1 marca 1978 roku rozpoczął postulat, a 2 września tego roku nowicjat pod okiem ojca Rudolfa Warzechy, wybitnego wychowawcy wielu karmelitańskich pokoleń. Podczas obrzędu obłóczyn otrzymał imię zakonne Roman od Świętej Rodziny. Swoją pierwszą profesję zakonną złożył 9 września 1979 roku na ręce ojca prowincjała Eugeniusza Morawskiego. Do 1983 roku pozostawał w Czernej podejmując wyznaczane mu prace, a zwłaszcza grę na organach w kościele.



W latach 1983-1990 przebywał w klasztorze warszawskim pełniąc obowiązki ekonoma wspólnoty i organisty. Profesję uroczystą złożył w Krakowie 6 września 1984 roku. Gdy w 1986 roku rozpoczęto budowę domu zakonnego w Sopocie brat Roman wydatnie pomagał w tym dziele. Na przełomie 1990/91 roku przebywał w Krakowie pełniąc, podobnie jak w Warszawie, obowiązki ekonoma wspólnoty i organisty. W sierpniu 1991 roku, realizując decyzję przełożonych, udał się do Rzymu i zamieszkał w Międzynarodowym Kolegium Karmelitów Bosych „Teresianum” podejmując liczne obowiązki o charakterze domowym. Tam zastał go podział prowincji polskiej na krakowską i warszawską w 1993 roku. Zadeklarował wówczas swoją przynależność do prowincji krakowskiej. Latem 2004 roku udał się na dwumiesięczny pobyt w naszej Delegaturze Misyjnej Burundi-Rwanda. Do Polski powrócił z Rzymu we wrześniu 2006 roku i w krakowskiej wspólnotie przy ulicy Glogera 5 podjął obowiązek pracownika Wydawnictwa. W grudniu 2010 roku udał się na nową placówkę do Zawoi-Zakamienia, gdzie powierzono mu obowiązki zakrystiana. Przebywał tam do śmierci w dniu 20 czerwca 2020 roku, zmagając się przez ostatnie lata z zaawansowaną cukrzycą. Zmarł w 71 roku życia i 41 roku profesji zakonnej.

Kronikarz klasztoru w Czernej, ojciec Kajetan Furmanik, odnotował pod datą 1 marca 1978 roku następującą informację: „Dziś przyjechał do nowicjatu Roman Dubel, postulant na brata, organista z bardzo ładnym głosem i dobrze się zapowiadający. Oby tylko wytrwał”. Dobre wrażenie, jakie brat Roman wywarł na początku swej zakonnej drogi nie zostało przez niego zmarnowane. Nie tylko wytrwał w powołaniu, ale także pozostawił przykład sumienności w wykonywaniu powierzonych sobie zadań. Otrzymane od Bożej Opatrzności uzdolnienia muzyczne, ślusarskie i techniczne wykorzystywał na każdej placówce. Wykonane przez niego urządzenia i konstrukcje do dzisiaj służą współbraciom.

o. Jerzy Zieliński OCD

Odbyła się X Kapituła Prowincjalna Warszawskiej Prowincji OCD

W dniach 29 czerwca – 04 lipca 2020 roku odbywała się w Poznaniu X Kapituła Prowincjalna Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych. Brało w niej udział ponad 20 zakonników z różnych klasztorów z Polski, z Białorusi, Rzymu i Usola Syberyjskiego.

Pierwszy dzień Kapituły przebiegł w duchu modlitwy i refleksji jako dzień skupienia na rozpoczęcie Kapituły. W tym dniu towarzyszył Kapitułarnym o. bp Jacek Kiciński CMF, biskup pomocniczy archidiecezji wrocławskiej i Przewodniczący Komisji ds. Życia Konsekwentnego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego przy Konferencji Episkopatu Polski.

O. bp Jacek przypomniał, że Karmel jest po to, by odnawiać oblicze Kościoła. Jest po to, by być sercem Kościoła. Zostało przypominane czym jest życie zakonne i czego Kościół oczekuje od życia zakonnego.

“Zadaniem zakonów jest uobecniać radykalizm ewangeliczny i żyć autentyczną miłością do Boga i ludzi. Życie zakonne ma być znakiem sprzeciwu tego, co jest światowe, co jest ludzkie... Należy pić ze źródła wody żywej, czyli wracać do źródeł swojego zakonu”.



O. Biskup zwrócił także uwagę, że ważna jest umiejętność rozeznawania duchowego, ponieważ “charyzmat jest darem Ducha Świętego dla spełnienia określonego zadania w Kościele i świecie i ma wymiar dynamiczny, więc trzeba się pytać: co Bóg chce od nas w danym momencie? Można bowiem charyzmat utracić albo uśpić. Można martwą literą prawa zniszczyć to, co jest wpisane w charyzmat, dlatego ważna jest wspólnotowa refleksja nad charyzmatem.

Na zakończenie otrzymaliśmy jeszcze wskazówki od o. bpa Jacka, że potrzeba dzisiaj:

- prorocтва czuwania,
- prorocтва radykalizmu,
- prorocтва spotkania.

W prorocztwie czuwania jest gotowość do drogi, ale także i nade wszystko gotowość do zatrzymania się w Bożej Obecności. Szukać tej drogocennej perły kontemplacji.

W prorocztwie radykalizmu umieć należy porzucić to, co jest przestarzałe i nie przynosi owocu, a otworzyć się na nowe. Podejmować radykalne kroki podążania za Bogiem, który chce naszej przemiany.

A w prorocztwie spotkania chodzi o “duszpasterstwo obecności” jak to określił papież Franciszek, by być znakiem w dzisiejszym świecie dla ludzi – wskazywać na Jezusa i samemu iść tą drogą – towarzyszyć, uczestniczyć i słuchać ludzi. Bardzo trafnie o. Biskup przemówił do nas, karmelitów bosych, że kiedy będzie czas poświęcony dla Boga, to będzie czas i dla ludzi. “Czas dla Boga, który daje mi czas dla ludzi”.

30 czerwca – drugi dzień X Kapituły Prowincjalnej Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych przebiegł przede wszystkim na wysłuchaniu relacji z ostatnich trzech lat. Kapituła wysłuchiwała sprawozdania Ojca Prowincjała Jana Piotra Malickiego o stanie i życiu Prowincji w latach 2017-2020. Został przedstawiony w tym sprawozdaniu ogólny obraz Prowincji, obejmujący wszystkie sektory naszej działalności.

Na sesji popołudniowej, po zakończonym sprawozdaniu o. Prowincjała, wysłuchano także sprawozdania ekonoma prowincjalnego, o. Jakuba Kamińskiego, o stanie ekonomicznym Prowincji, a następnie została przedstawiona relacja z Delegatury Prowincjalnej na Białorusi, którą odczytał delegat prowincjalny o. Piotr Frosztęga.

1 lipca, czyli trzeciego dnia Kapituły Prowincjalnej na przedpołudniowej sesji odbyły się wybory Prowincjała Prowincji. W pierwszym głosowaniu o. Jan Piotr Malicki od Matki Kościoła otrzymał wymaganą większość 2/3 głosów i tym samym ponownie został Prowincjałem Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych.

Natomiast na popołudniowej sesji odbyły się wybory radnych prowincjalnych naszej Prowincji, czyli najbliższych współpracowników O. Prowincjała: I Radny – o. Sergiusz Niziński; II Radny – o. Grzegorz A. Malec; III Radny – o. Robert Marciniak; IV Radny – o. Józef Tracz.



2 lipca – czwarty dzień naszej Kapituły Prowincjalnej przebiegł na rozważaniu Deklaracji charyzmatycznej OCD – dokumentu, który jest w ciągłej redakcji i jest tworzony przez cały Zakon.

Tego dnia był obecny o. Łukasz Kansy, definitor generalny z Rzymu, który pochodzi z Prowincji Warszawskiej. Na sesji przedpołudniowej wprowadził w temat obrad, mówiąc o potrzebie zatrzymania się nad naszym charyzmatem karmelitańskim i próbie odczytania go w dzisiejszych czasach.

W piątek 3 lipca, w święto Tomasza Apostoła, Kapituła prowincjalna wybrała przeorów klasztorów w Poznaniu (o. Kamil Strójkwas), we Wrocławiu (o. Mirosław Salamoński), w Łodzi (o. Ernest Zielonka) i w Zamartem (o. Zbigniew Kolka).

W sobotę, 4 lipca, w ostatni dzień Kapituły Prowincjalnej, na sesji dziewiątej, odbyło się przyjęcie i zatwierdzenie decyzji oraz kierunków działań na najbliższe trzechlecie.

Na zakończenie Kapituły Prowincjalnej wszyscy Kapitularni udali do Bazyliki Mniejszej św. Józefa, by odprawić Mszę świętą wraz z zawierzeniem Prowincji św. Józefowi. Eucharystii przewodniczył o. Prowincjał Jan Malicki.

o. Grzegorz A. Malec, OCD

Przesłanie X Kapituły Warszawskiej Prowincji OCD

Drodzy Bracia i Siostry w powołaniu karmelitańskim,

My, zebrani na dziesiątej Kapitule Prowincjalnej, pozdrawiamy Was wszystkich zarówno we wspólnotach Braci i Sióstr Bosych jak i we wspólnotach Świeckiego Zakonu, w Zmartwychwstałym Chrystusie, naszym Panu. W czasie Kapituły wsłuchiwalismy się w to, co mówi Duch Święty do naszej Prowincji.

1. Rozpoczęliśmy Kapitułę od dnia skupienia z Księdzem Biskupem Jackiem Kicińskim na fundamencie Apostołów Piotra i Pawła. Biskup ukierunkował nas na trzy proroctwa: proroctwo czuwania, aby być posłusznym natchnieniom Ducha Świętego; proroctwo radykalizmu, aby nie uронić ze słów Ewangelii oraz na proroctwo spotkania, aby być wiernym wobec dzieła, jakie daje nam Pan. Święty Paweł przypomina nam, abyśmy rozpalili na nowo charyzmat Boży, który jest w nas... . Albowiem nie dał nam Bóg ducha bojaźni, ale mocy i miłości, i trzeźwego myślenia. Nie wstydzmy się zatem świadectwa Pana naszego (por. 2 Tm 1, 6-8).

2. Wraz ze specjalnym gościem, o. Łukaszem Kansym, Definitorem Generalnym, pochylaliśmy się nad roboczą wersją *Deklaracji charyzmatycznej*, która ma być zatwierdzona dla całego Zakonu na najbliższej Kapitule Generalnej w 2021 roku. Przygotowaliśmy wnioski z całej naszej Prowincji odnośnie tej *Deklaracji* i na jej tle widzimy, że nasze posłannictwo powinno być jeszcze bardziej charyzmatyczne. To posłannictwo wyraża się głównie poprzez życie Słowem Bożym, modlitwę myślną w braterskiej wspólnotcie, która na różne sposoby dzieli się bogactwem swego karmelitańsko-terezjańskiego charyzmatu: różnorakie rekolekcje/sesje/warsztaty formacyjne, szkoła modlitwy karmelitańskiej, posługa naszym Siostram i Karmelowi świeckiemu, prowadzenie instytutów duchowości i Wydawnictwa Flos Carmeli, animowanie duszpasterstwa parafialnego i nie tylko. Szczególnym wyrazem naszego zaangażowania na polu duchowości jest istnienie eremickiego domu modlitwy w Drzewinie.

Jednak, aby te wszystkie dzieła mogły lepiej się rozwijać niezbędne jest jeszcze większe nasze zaangażowanie w duszpasterstwo powołaniowe oraz stałą i integralną formację.

3. Rozważając *Deklarację* zwróciliśmy uwagę na „wieloaspektową rzeczywistość rodziny karmelitańskiej wymagającą wejścia w bliską wzajemną relację mniszek, braci i świeckich, co czyni owocną ich komplementarność. Dzielenie się pomiędzy członkami tych trzech gałęzi jest źródłem wzajemnej stymulacji i nowej żywotności” (*Deklaracja charyzmatyczna* 52).

Pomimo tego, że konstytuują się Federacje naszych Sióstr ze swoimi zarządami, chcemy zachować bliskie więzi braterskie i razem wzrastać w naszym charyzmacie.



Wyrażamy wdzięczność Wszechmogącemu za Braci i Siostry Karmelu świeckiego, którzy dają nieocenione świadectwo życia naszą duchowością na co dzień w świecie oraz pragniemy asystować im w przenikaniu duchem karmelitańskim rzeczywistości tego świata.

Najważniejszym środkiem budowania tej naszej zróżnicowanej jedności jest osobiste nawrócenie i odnowienie wiary: im bardziej wzrasta w naszych sercach miłość Boga, tym bardziej jednoczymy się między sobą.

Niech Królowa Karmelu i nasza Matka rozbudza w nas uległość Duchowi Świętemu, a św. Józef wspomaga w dochowaniu wierności naszemu charyzmatowi.

Niech Bóg w Trójcy Przenajświętszej błogosławi całą naszą Prowincję!

Bracia Kapitularni

Poznań, 4 lipca 2020

III Weekend ewangelizacyjny "Ochrzczeni Ogniem".

W dniach od 19 do 21 czerwca, odbył się, po raz trzeci, Weekend ewangelizacyjny „Ochrzczeni Ogniem” we Wrocławiu. Nasz Karmelitański Ośrodek Powołań i Młodzieży jest współorganizatorem tego dzieła, wraz z inicjatywą ewangelizacyjną "Katolicy na ulicy", czyli osobami z różnych wspólnot miasta Wrocławia, którym nie jest obojętny ten temat. Wydarzenie to od samego początku jest objęte patronatem honorowym i ma błogosławieństwo ks. abpa Józefa Kupnego.

W tym czasie szczególnie modliliśmy się za Wrocław, adorowaliśmy Najświętszy Sakrament i ewangelizowaliśmy, dając dowód naszej wiary w Jezusa Chrystusa Zmartwychwstałego. Organizacja wydarzenia związana jest z uroczystością narodzin św. Jana Chrzciciela, który jest Patronem tego miasta i archidiecezji wrocławskiej.



Relacja z każdego dnia, napisana przez Agatę Combik z "Gościa Niedzielnego":

Piątek, uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa.

Najświętsze Serce Pana Naszego Jezusa płonie ogromną miłością do każdego z nas. To serce pragnie zbawić wszystkich ludzi, dlatego zaczynamy III Weekend Ewangelizacyjny „Ochrzczeni Ogniem”, bo wierzymy, że to Serce Jezusa chrzci nas Duchem Świętym. Mówi to nam św. Jan Chrzciciel, patron miasta, archidiecezji; patron tych, którzy są posłani. Gromadzimy się na rozpoczęcie tego weekendu, by zostać na nowo posłani... Ciągłe chcemy sobie na nowo uświadamiać moc posłania Jezusa Chrystusa – mówił o. Krzysztof Piskorz OCD, witając uczestników Eucharystii na rozpoczęcie Weekendu ewangelizacyjnego, której przewodniczył o. bp Jacek Kiciński CMF.

Na koniec Mszy św. bp Jacek pobłogosławił nową powołaniową Różę Różańcową Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych – grupę ludzi, którzy codziennie będą się modlić dziesiątką Różańca w intencji powołań do Karmelu. Udzielił także uroczystego błogosławieństwa uczestnikom III Weekendu Ewangelizacyjnego. Niektórzy z nich od razu wyszli na ulice miasta, by prowadzić jego mieszkańców do spotkania z Jezusem, inni trwali na modlitwie. Wszyscy zgromadzili się znów na wieczornej modlitwie różańcowej.

Sobota, wspomnienie Niepokalanego Serca Maryi.

W sobotni wieczór uczestnicy III Weekendu Ewangelizacyjnego wzięli udział w Mszy św. w Katedrze pod przewodnictwem ks. bp. Andrzeja Siemieniewskiego. *(Oprawę muzyczną zapewniła Schola Karmelitańska pod dyрекcją Artura Wróbla. Wybrzmiały pięknie zaśpiewane słowa naszych Świętych Karmelu ze śpiewnika karmelitańskiego, zredagowanego niegdyś przez Karmelitanki Bose z Gniezna*)* - dopisek o. Krzysztofa.



Po Eucharystii o. Krzysztof Piskorz OCD zaprosił wszystkich do udziału w procesji ulicami Ostrowa Tumskiego. – Niech będzie wyrazem wiary, że Jezus jest naszym jedynym Panem i Zbawicielem; niech będzie uwielbieniem Najświętszego Serca Jezusa przez Niepokalane Serce Maryi – mówił. Jej uczestnicy – którzy już przed Mszą św. wzięli udział w ulicznej ewangelizacji – prosili Boga o błogosławieństwo i otwarcie serc na ogień Ducha Świętego dla archidiecezji, dla mieszkańców Ostrowa Tumskiego i całego miasta, dla seminarium wrocławskiego, spacerowiczów, turystów. Zabrzmiały pieśni uwielbienia i oklaski dla Jezusa.

Po procesji w katedrze wrocławskiej odbyło się nabożeństwo do Niepokalanego Serca Maryi, prowadzone przez wspólnotę „Mamre”, a następnie rozpoczęła się całonocna Adoracja Najświętszego Sakramentu z udziałem wspólnot i wiernych archidiecezji w kościele pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła.

Niedziela, zakończenie Weekendu ewangelizacyjnego.

"Do każdego więc, kto się przyzna do Mnie przed ludźmi, przyznam się i Ja przed moim Ojcem, który jest w niebie. Lecz kto się Mnie zaprze przed ludźmi, tego zaprę się i Ja przed moim Ojcem, który jest w niebie" (Mt 10, 32-33).



– To konkret, z Ewangelią się nie dyskutuje – mówił o. Krzysztof Piskorz OCD podczas niedzielnej Eucharystii. – Jezus potrzebuje Kościoła takiego samego, jaki był 2 tysiące lat temu. Kościół nie może się starzeć, jest matką ciągle młodą, ciągle rodzącą dzieci. Chodzi o młodość w Duchu Świętym. – Żyjąc w Kościele jesteśmy rozpalani Duchem Świętym, by przekazywać dalej Ewangelię – tłumaczył, przywołując słowa świętych, do których odnosił się także św. Jan Paweł II: „Nie może mieć Boga za Ojca ten, kto nie ma Kościoła za matkę” (św. Cyprian); „W jakiej mierze ktoś kocha Kościół Chrystusa, w takiej ma Ducha Świętego” (św. Augustyn).

– Niektórzy są przekonani, że Kościół to tylko księża; nie widzą całej kościelnej wspólnoty. Tylko Duch może rozpaść serca do prawdziwej miłości Kościoła – zauważył. Gdy patrzymy na Kościół tylko „po ludzku”, dostrzegamy w nim czasem na pierwszym miejscu słabość. Tylko spojrzenie w Duchu Świętym pozwala dostrzec również jego świętość.

– Czy potrafię przyznać się do Jezusa, który jest miłością? Przyznać się, że należę do Kościoła i z miłością na niego patrzę? – pytał o. Krzysztof. – Grzech wszedł na świat, wszedł do Kościoła – bo Kościół to my. Ale gdzie grzech, tam rozlewa się łaska – ogromna miłość Boża. Jezus niejednokrotnie skarżył się świętym: mam tak wiele miłości, chcę wylewać tyle łask mimo ludzkiej grzeszności, ale dusze nie chcą ich przyjąć... Czy patrzymy na swoje życie przez pryzmat grzechu czy przez pryzmat łaski Bożej?

Po Mszy św. rozpoczęła się modlitwa uwielbienia z zespołem N.O.E.; w programie nie brakło też kolejnej okazji do ewangelizacji ulicznej. „Meldujemy, że zostaliśmy ochrzczeni Ogniem” – mówił z uśmiechem Jacek Gieda, lider. Przypomniawszy, że w ramach inicjatywy „Katolicy na ulicy” co czwartek na rynku wrocławskim trwa wspólna modlitwa i ewangelizacja (początek o 20.30). Zaangażowani w akcję przedstawiciele różnych wspólnot dzielą się na dwójki i idą głosić napotkanym ludziom Dobrą Nowinę.

Tekst i foto: Agata Combik, "Gość Niedzielny".

Czerwiec w poznańskim Seminarium OCD

Szczęście Boże! Oto przegląd czerwcowych wydarzeń z poznańskiego seminarium. Czerwiec, obok kultu Najświętszego Serca Pana Jezusa, najczęściej kojarzy nam się z sesją pełną egzaminów. Nie inaczej było w tym roku – pomimo studiowania niemal całego semestru „online”, egzaminy nas nie ominęły, a walka o wiedzę trwała cały miesiąc. Na szczęście wracamy z tarczą i uśmiechami na twarzy. :)

W czerwcowym planie znalazło się również kilka wydarzeń o charakterze rekreacyjnym. Pierwszym z nich była całodzienna rekreacja 13 czerwca. Rano pojechaliśmy do Sióstr Karmelitanek Bosych w Gnieźnie (pozdrawiamy serdecznie!), aby podczas Eucharystii wspólnie świętować 25-lecie pobytu Sióstr w pierwszej stolicy Polski. Po Mszy świętej i smacznym śniadaniu pojechaliśmy do Puszczy Zielonki, gdzie spędziliśmy czas do godzin popołudniowych. W planie znalazło się pływanie w jeziorze, długi spacer po lesie, ognisko i mecz piłki nożnej.

Drugim wydarzeniem było wyzwanie, jakie rzucili nam bracia klerycy z Prowincji Krakowskiej – tzw. „hot16challenge2” (nagranie w celach charytatywnych 16-wersowej piosenki, najlepiej rapowej). Zaproszenie dostaliśmy dosłownie w środku sesji i każdą wolną chwilę oraz długie wieczory, nieraz do późnej nocy, spędzaliśmy układając odpowiedź na wyzwanie, postanowiliśmy bowiem nie tylko nagrać muzykę, ale i ułożyć teledysk pokazujący życie karmelity bosego. Cała ta akcja okazała się świetną zabawą, integracją we wspólnym celu i (przede wszystkim) modlitwą! Nasze próby i nagrania przeprowadzaliśmy przed obrazem Trójcy Świętej Rublowa, zapraszając Pana Boga do tego dzieła. Rezultat można obejrzeć na Youtubie na kanale „Karmel i Ty” wpisując w wyszukiwarce frazę „#hot16challenge2 - WSD Karmelitów Bosych Prowincji Warszawskiej”, a także klikając w zdjęcie poniżej: ↓



W ostatnią sobotę czerwca antycypowaliśmy imieniny Piotrów i Pawłów (w naszym klasztorze jest ich aż czterech! - o. Piotr, br. Piotr, br. Paweł i post. Paweł). Zamiast kolacji mieliśmy agapę imieninową z pizzą, a po uspokojeniu żołądków zaprezentowaliśmy poznańskiej wspólnoty ww. teledysk hot16challenge. Zmierzch dnia spędziliśmy przy rozmowach.

Czerwcowy dzień skupienia (tym razem: dzień pustyni) każdy spędzał w dowolnie wybranym przez siebie terminie, w zależności od natężenia egzaminów w sesji.

W poniedziałek, 29 czerwca, rozpoczęła się w naszym klasztorze Kapituła Prowincjalna, ale o tym wydarzeniu z pewnością przeczytacie w osobnym artykule.

Pozdrawiamy wszystkich Czytelników!

Br. Bartosz Dalaszyński, OCD

Otwarcie Sezonu Motocyklowego- Zamarte 2020

W niedzielę 21 czerwca zamarskie Sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej można powiedzieć, że zostało „najejchane” przez Baikerów .

Już po raz trzeci rozpoczęcie sezonu motocyklowego ma swój początek pod okiem Matki Bożej. Mszy świętej o godz. 13.00 przewodniczył ks. Tomasz z diecezji pelplińskiej, kapelan a zarazem członek Bractwa Angels of God które jest współorganizatorem spotkania.



Rozpoczęcie sezonu to modlitwa, poświęcenie baikerów i motocykli, ale przede wszystkim okazja do spotkania i wzajemnego dzielenia się.

Na placu wokół figury świętego Józefa zgromadziło się około 200 maszyn, głównie z Polski Północnej. MotoBractwo Karmelitos reprezentowała grupa ośmioosobowa, która przyjechała z Poznania. Pasja która łączy ludzi w różnym wieku, o różnym wykształceniu czy statusie społecznym i pozwala spotkać się oraz budować prawdziwe więzy. Do zobaczenia w trasie! Szerokości i przyczepności!

Br. Grzegorz Lokszejn, OCD

PROWINCJA - SIOSTRY

Jubileusz Karmelitanek bosych w Gnieźnie

Ten rok dla naszej wspólnoty Karmelitanek bosych w Gnieźnie jest szczególny. Jest to jubileusz 25 – lecia naszej obecności na gnieźnieńskiej ziemi. Dokładnie 30 czerwca 1995 roku dziewięć Sióstr z Karmelu Narodzenia Pańskiego w Tryszczynie koło Bydgoszczy rozpoczęło życie w nowym klasztorze. Oczywiście historia naszego domu rozpoczęła się wcześniej. Najpierw zrodziła się w Sercu Boga. To On jej chciał pierwszy.

Z tej okazji podzielimy się z Wami wspomnieniami które nosimy w sercach... Dobry Bóg by dokonać swoich małych i wielkich dzieł potrzebuje nas, prostych, ale oddanych Mu ludzi. W historii naszego domu dużą rolę odegrała śp. Matka Józefa od Wcielenia, której życie toczyło się w poznańskim Karmelu. W jej

sercu zrodziło się pragnienie powstania nowej fundacji w Gnieźnie, kolebce polskiej państwowości i chrześcijaństwa. Ze względu na poważne trudności, najpierw w 1966 została zrealizowana fundacja w Trzyczynie. Bóg jednak pomimo różnych komplikacji cierpliwie doprowadza swoje zamierzenia do skutku. Rozrastanie się trzyczynskiej wspólnoty, odpowiednie miejsce na nowy klasztor i przychyłność biskupów, otworzyła drogę na zrealizowanie myśli o gnieźnieńskim Karmelu. Fundacyjna przygoda rozpoczęła się na dobre w 1987 roku.

25 lat wspólnej drogi przyniosło nam wiele różnych wydarzeń. Trwałyśmy więc przy Jezusie w naszych różnych radościach i zmaganiach, chorobach i pobytach w szpitalu. Pośród małych powodzi, remontów i nawałnicy, która trzy lata temu przeszła przez nasz ogród i klasztor. Począwszy od 1997 roku miałyśmy też radość ugościć w naszych progach siostry karmelitanki z północnej prowincji na dziesięciu zjazdach formacyjnych dla przeorysz i delegatek. Było to dla nas niemałym wyzwaniem logistycznym, ale też łaską budowania jedności i przestrzeni spotkania. W 2000 roku odbył się zjazd dla sióstr z obu prowincji razem z ówczesnym generałem naszego zakonu – o. Camilo Maccise. Towarzyszyłyśmy też naszemu św. papieżowi Janowi Pawłowi II oraz Benedyktowi XVI w ich licznych pielgrzymkach do ojczyzny, uczestnicząc w spotkaniach i wspierając modlitwą i ofiarą ich posługę. Dziś naszą modlitwę i codzienne życie ofiarujemy za Papieża Franciszka.



Obecnie w naszej wspólnocie jest dwadzieścia Sióstr. Trzy są na etapie formacji początkowej przed wieczystymi ślubami, a kolejne trzy przebywają w innych naszych klasztorach, pomagając im personalnie. Dla wielu młodych kobiet zafascynowanych Jezusem, nasz dom był i jest miejscem rozeznawania swojej drogi. Często nasze drogi się rozchodziły w początkowych etapach formacji, a one szukały dalej Pana i Jego woli, ubogacone doświadczeniem karmelitańskiej wspólnoty. Z tej sporej grupy wieczyste śluby złożyło do tej pory siedem sióstr. Byłyśmy też otwartym domem dla wielu karmelitanek z innych wspólnot, które szły z nami przez krótszy lub dłuższy czas, a niektóre zostały na stałe.

Ważnymi momentami było odejście do Domu Ojca naszych dwóch Sióstr. Ich duch jest bardzo mocno wpisany w nasz klasztor, wspólnotę, życie każdej z nas. W nocy z 23 na 24 czerwca 2008 roku Oblubieniec zabrał Matkę Józefę, naszą fundatorkę, która przez całe swoje długie z pasją szukała Boga. Na co dzień zmagiała się ze słabym zdrowiem podejmując z zaangażowaniem swoje obowiązki. Jej życie przeniknięte było oczekiwaniem na przyjście Jezusa. Skończyła swój bieg na ziemi mając 97 lat. Towarzyszyłyśmy jej do końca w zmaganiach z kruchością ostatniego etapu drogi. Natomiast z odejściem s. Marii, która właściwie do końca zachowała swoją energię, na zawsze będą związane Święta Paschalne w 2014

roku. Czuwałyśmy prze niej od Niedzieli Palmowej, gdy stan jej zdrowia znacznie się pogorszył, aż do odejścia w wieczór Wielkiego Czwartku kilka minut po 23. Była to jej stała godzina adoracji, na którą zawsze udawała się w czasie Triduum. Odeszła z ufnością i roz pogodzoną twarzą, adorować Oblicze swojego Boga w chwale.

Cieszymy się, że obecność Jezusa i Jego łaska wypełniły te 25 lat naszego wspólnego wędrowania. Ufamy, że ten jubileuszowy czas będzie dla nas momentem odnowy i umocnienia na wędrówkę, która jest jeszcze przed nami. Dlatego też powierzamy się Waszej modlitwie. Zapraszamy każdego z Was do duchowego włączenia się w nasze jubileuszowe dziękczynienie. Eucharystia, w której chcielibyśmy podziękować Bogu za dar tych lat, za bogactwo naszej drogi będzie:

13 czerwca 2020 roku o godz. 730 – pod przewodnictwem N. O. Prowincjała Jana Malickiego wraz z naszymi braćmi karmelitami.

28 czerwca 2020 roku o godz. 730 – Eucharystia pod przewodnictwem ks. Prymasa Wojciecha Polaka wraz z towarzyszącymi naszej wspólnocie kapłanami.

Módlcie się za nas, abyśmy byli „latarniami”, które oświecają drogę mężczyzn i kobiet naszych czasów, bo to jest nasza prorocka misja. Pragniemy jak Maryja Dziewica i Oblubienica mieć udział w rodzeniu i wzrastaniu Chrystusa w sercach ludzi, często nieświadomie spragnionych Tego, który jest „drogą i prawdą i życiem”. Chcemy być „schodami”, po których Bóg schodzi, aby spotkać człowieka, i po których człowiek wchodzi, aby spotkać Boga i kontemplować jego oblicze w obliczu Chrystusa.

Karmelitanki Bose z Gniezna

źródło: karmelicibosi.pl

25-lecie gnieźnieńskiego Karmelu

Prymas Polski abp Wojciech Polak odprawił w niedzielę Mszę św. z okazji ćwierćwiecza istnienia Karmelu Świętej Rodziny z Nazaretu: Jezusa, Maryi i Józefa. „Wasza obecność w Gnieźnie jest znakiem Bożej miłości” – mówił do siostr.

Jubileuszowa Msza św. sprawowana była rano w klasztornej kaplicy z udziałem sióstr karmelitanek, gości oraz mieszkańców miasta, którym klasztor jest szczególnie bliski. Eucharystię koncelebrowali kapłani towarzyszący wspólnocie i sprawujący w klasztorze posługę sakramentalną. Obecny był także abp senior Henryk Muszyński.

„Wasza obecność od dwudziestu pięciu lat tutaj, w Gnieźnie, jest niewątpliwie znakiem Bożej miłości” – mówił w homilii abp Wojciech Polak podkreślając, że właśnie tak ten znak odczytują wszyscy świętujący jubileusz gnieźnieńskiego Karmelu.

„Odczytujecie ten znak również i Wy, Kochane Siostry. Tu przecież jesteście, tu żyjemy – mówiłyście o swojej obecności w Gnieźnie w reportażu o was, który publikuje dziś Przewodnik Katolicki – modlimy się za to miasto, mamy tu przyjaciół, po nawałnicy doświadczyłyśmy, że dzieją się tu cuda. Ktoś regularnie przynosi nam zakupy i się nie ujawnia. Rodzice proszą o modlitwy w intencji poczęcia dziecka. Inni przychodzą ze swoimi troskami i cierpieniami. To są znaki, że nasz pobyt tutaj jest i w oczach Pana Boga, i w oczach ludzi potrzebny” – cytował abp Polak dopowiadając, że faktycznie jest to znak i wyraz miłości Boga do sióstr i tych, pośród których one żyją.

Prymas wskazał też za papieżem Franciszkiem na szczególną wymianę, którą Ojciec Święty nazwał „wzajemnością w misji”. „Jeżeli – tłumaczył papież – zostawisz wszystko dla Jezusa, ludzie rozpoznają w tobie Pana; a jednocześnie pomogą ci w nawracaniu się codziennie do Niego, w odnawianiu się i oczyszczaniu się z kompromisów i przewyciężaniu pokus. Im bardziej będziesz bliski ludziom, tym bardziej będziesz się czuł bliski Jezusa. Im bardziej będziesz blisko Jezusa, będziesz bliski ludziom”.

„Karmel w sercu tego miasta to niewątpliwie szczególna wzajemność w misji” – stwierdził abp Polak.

Karmel w sercu miasta, to dla was wciąż – jak same zauważyłyście – wezwanie, aby poznawać siebie i to, co w sobie trzeba ewangelizować” – kontynuował.

„Chodzi przecież o Waszą ewangeliczną obecność. Chodzi o przekonujące i przyciągające świadectwo ewangelicznej obecności. Kościół – jak mawiał papież Benedykt XVI – buduje się przecież przez przyciąganie. Chodzi więc o to, aby i na Was codziennie spełniało się słowo Jezusa: kto was przyjmuje, Mnie

przyjmuje; a kto Mnie przyjmuje, przyjmuje Tego, który Mnie posłał. Dziś bowiem nie wystarczy prowadzić do Jezusa, ale trzeba Go w pewnym sensie w sobie ukazać” – przyznał Prymas Polski prosząc na koniec o wciąż nowe siły dla siostr, potrzebne do odważnego świadectwa Ewangelii.

Gnieźnieński Karmel wywodzi się ze wspólnoty w Tryszczynie k. Bydgoszczy, która powstała w 1978 roku i otrzymała tytułację „Narodzenia Pańskiego”. W miarę jej rozrastania powracała myśl, która zakiełkowała w sercach siostr już wcześniej, aby klasztor założyć w prymasowskim Gnieźnie. Temat powrócił w 1984 roku, kiedy podczas wizyty bp. Jana Michalskiego okazało się, że taka fundacja jest możliwa.



Uzyskanie wszystkich koniecznych pozwoleń zajęło kilka lat. W marcu 1990 roku, w uroczystość św. Józefa, na teren, gdzie miał stanąć klasztor przywieziono materiały budowlane, a dwa miesiące później ustawiono tam krzyż. W lipcu Prymas Polski kard. Józef Glemp wmurował kamień węgielny pochodzący z fundamentów romańskiej katedry w Gnieźnie oraz z drogi krzyżowej karmelitańskiego klasztoru Stella Maris na Górze Karmel w Palestynie.

W jednym z wczesnych wpisów w „Złotej Księdze Pamiątkowej” kard. Glemp napisał: „Pragnę gorąco, aby siostry karmelitanki były w Gnieźnie i aby wspomagały biskupów i kapłanów swoją modlitwą”.

Budowa klasztoru trwała pięć lat. Pierwsze karmelitanki zamieszkały w nim 30 czerwca 1995 roku. Było to dziewięć siostr z Tryszczyna z ówczesną przeoryszą Matką Józefą od Wcielenia na czele. Sześć z tych siostr żyje i mieszka w Karmelu do dziś.

Obecnie we wspólnocie jest dwadzieścia siostr. Trzy są na etapie formacji początkowej przed wiecznymi ślubami, a kolejne trzy przebywają w innych klasztorach, pomagając im personalnie.

Karmelitanki bose prowadzą życie kontemplacyjno-eklezyjalne w harmonii między samotnością i milczeniem, a komunią siostrzaną, w małej rodzinie, której najwyższą normą życia jest wzajemna miłość. Oprócz samotności i nieustannej modlitwy w życiu wspólnotowym nie brakuje czasu spędzanego razem na różny sposób i praktycznego budowania braterskich więzi. Należą do nich codzienne rekreacje, dzielenie się Słowem Bożym i doświadczeniem wiary, wspólne, radosne świętowanie uroczystości liturgicznych.

Dzień karmelitanek wypełnia również praca, która częściowo służy ich utrzymaniu (w gnieźnieńskim Karmelu działa pracownia haftu i szycia szat liturgicznych itp.). Poza tym siostry wypełniają zwykłe codzienne domowe obowiązki, a także troszczą się o ogród przy klasztorze.

Za: www.prymaspolski.pl

Z Karmelu w Warszawie

Jak pisał niegdyś Kohelet – wszystko ma swój czas. Parafrazując jego słowa, możemy stwierdzić, że również w naszym, karmelitańskim życiu jest czas radości i zadumy, czas świętowania i milczenia, czas planowania, organizowania i realizacji tychże przedsięwzięć. Czas budowania i remontowania. Czas pogłębionej modlitwy i czas działania. Czas samotności i milczenia i czas spotkań i dyskusji itd. Rzeczywistości te nieustannie przeplatają się w naszym życiu, w różnym stopniu nasilenia - rzecz można – urozmaicając „monotonie naszej obserwacji zakonnej”. Nie narzekamy zatem na rutynę, bo Pan Bóg poprzez różne nadzwyczajne sytuacje sukcesywnie nas od niej uwalnia. We wszystkim zatem możemy dostrzec opatrnościowe Jego działanie

Miesiąc czerwiec w naszej wspólnotcie przebiegał na kanwie właśnie tego typu różnorodnych, nadzwyczajnych wydarzeń, które przez swą częstotliwość pojawiania się stopniowo chyba przestają być dla nas nadzwyczajnymi ... Był zatem czas świętowania i radowania się. Czerwiec bowiem rozpoczęliśmy od świętowania imienin Naszego Ojca Prowincjała - o. Jana Malickiego OCD przeżywanym wspólnie z samym solenizantem. Wciąż trwająca pandemia uniemożliwiła bowiem uroczyste obchody imienin Naszego Ojca w Prowincji, jak to miało miejsce w latach poprzednich, co pozwoliło nam zaprosić go na Eucharystię i imieninowe spotkanie do naszej Wspólnoty, w sam dzień imienin, który przypadł w święto Matki Kościoła, 1 czerwca. Po wspólnej Eucharystii celebrowanej w naszej kaplicy przez samego solenizanta udaliśmy się wraz z naszym gościem na imieninowe śniadanie do refektarza. Spotkanie z Naszym Ojcem odbywało się jak zwykle w miłej, rodzinnej atmosferze .



Nie był to jednak koniec niespodzianek przypadających na ten dzień. 1 czerwca bowiem obchodzony jest jako międzynarodowy Dzień Dziecka. Nie zapomniały o tym nasze najmłodsze Siostry z Nowiejsatu i przygotowały na tę okazję szereg niespodzianek, zarówno kulinarnych, jak i artystycznych. Miałyśmy okazję do tego, by powspominać czasy naszego dzieciństwa – pooglądać nasze stare zdjęcia z lat dziecięcych oraz cofnąć się w czasie, by dzięki wirtualnym obrazom – zdjęciom, nagraniom znalezionym w internecie – przypomnieć sobie, jak wyglądał świat 20, 30, 40 a nawet 60 lat temu, w jakie zabawy bawiły się wówczas dzieci, jak wyglądała szkoła, nauka, życie codzienne w minionych epokach. Ponieważ życie społeczne i polityczne, bardzo burzliwe ostatnimi czasy, również i nas absorbuje, Siostry przygotowały również konkurs, który polegał na odgadywaniu jakiego znanego polityka przedstawia zaprezentowane przez nie jego zdjęcie z dzieciństwa. Były też różne quizy i piosenki oraz teledyski z czasów naszego dzieciństwa. Choć rekreacyjny wieczór miał w dużej mierze charakter zabawy integrującej naszą Wspólnotę, miał też i pewne duchowe przesłanie – uświadomienie nam, że każdy etap naszego życia miał swoje znaczenie dla naszego powołania i również wtedy, gdy może jeszcze za mali byliśmy, by o nim myśleć, towarzyszyła nam łaska Boża uświęcająca naszą może nawet i banalną rzeczywistość dnia codziennego.

Dzień Dziecka był chwilą wytchnienia i odprężenia przed czekającymi nas dalszymi wydarzeniami miesiąca. Był zatem czas zabawy, ale zaraz potem - czas zadumy, refleksji, milczenia i modlitwy. W dniach od 7 do 13 czerwca odprawiał bowiem przy naszym Klasztorze swoje roczne rekolekcje o. Tadeusz Kujałowicz OCD. Korzystając z okazji pobytu w naszym Karmelu Ojciec codziennie przed południem wygła-

szal nam konferencję na temat różnych aspektów życia duchowego św. Rafała Kalinowskiego oraz chętnych spowiadał, natomiast popołudniu odprawiał wraz z nami nabożeństwo czerwcowe. Ponieważ w tym czasie przypadła również uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa (11 czerwca), korzystając z życzliwości Ojca, pod jego przewodnictwem zorganizowałyśmy w naszym przyklasztornym ogrodzie procesję z Najświętszym Sakramentem, z czterema tradycyjnymi ołtarzami. Miała ona miejsce po niesporach wieńczących całodziennie wystawienie Najświętszego Sakramentu. Na szczęście, mimo wcześniejszych opadów i burz, pogoda tego dnia dopisała i mogłyśmy bez przeszkód uczcić Pana Jezusa obecnego w Najświętszym Sakramencie tą formą pobożności. Z Ojcem, po zakończonych rekolekcjach, pożegnaliśmy się w sobotę 13 czerwca, przed południem i ... rozpoczęłyśmy przygotowania do kolejnego, ważnego wydarzenia. Nastal czas organizowania, planowania, spotkań, dialogu i twórczej współpracy. Ponieważ Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego z początkiem czerwca wydała dekret erygujący Federację św. Józefa, do której przynależy nasz Klasztor, a Naszej Matce zostało powierzone zadanie zwołania I Zjazdu Federacji, zaistniała konieczność spotkania Komisji organizacyjnej (wybranej podczas ostatniego zjazdu Federacji w Warszawie), w celu dokonania istotnych ustaleń dotyczących tegoż zjazdu. W dniach 17-20 czerwca miało ono miejsce w naszym Klasztorze. Uczestniczyły w nim: Matka Agnieszka z Gdyni-Orłowa, Matka Miriam ze Spręcowa oraz Matka Faustyna z Wrocławia. Choć Warszawa przyjęła gości ulewną burzą utrudniającą dotarcie do klasztoru, intensywne w swym przebiegu obrady trwały bez przeszkód codziennie do późnych godzin wieczornych i uwieńczone zostały pomyślnie w sobotę, 20 czerwca przed południem. Owocem ich było dokonanie koniecznych ustaleń i korekt, dla których zebrała się Komisja i organizacja I Zgromadzenia Federacji, zaplanowanie jego przebiegu oraz ustalenie dalszych etapów pracy. Obradom Komisji przewodniczył Asystent Federacji św. Józefa – o. Wiesław Kiwior OCD, który też odprawił Mszę Świętą na ich zakończenie, w sobotę, 20 czerwca, w przypadające wówczas wspomnienie Niepokalanego Serca Maryi. Towarzyszyłyśmy obradującym swoją modlitwą a także obecnością podczas wspólnych posiłków i rekreacyjnych spotkań. Bardzo cieszyłyśmy się, że mogłyśmy po raz kolejny gościć u siebie Matki, poznać się wzajemnie, wymienić różne doświadczenia a także doświadczyć komunii z innymi wspólnotami nowo tworzącej się federacji. Mamy nadzieję, że do tego typu spotkania będą miały miejsce częściej i że będą ubogacającym nas wszystkich doświadczeniem. Matki opuściły nasz klasztor 20 czerwca, w sobotę w godzinach przedpołudniowych. Po południu zaś tego dnia, o godz. 18 odbyła się w naszej kaplicy comiesięczna Msza Św. w intencji Ojczyzny sprawowana przez Naszego Ojca Wojciecha Ciaka OCD. Pod koniec Eucharystii, jak za każdym razem, miało miejsce odczytanie przez p. Artura Bocheńskiego kolejnego fragmentu *Autobiografii mistycznej* sł. Bożej Matki Teresy Marchockiej oraz specjalna modlitwa o jedność narodu Polskiego. Był to dla nas również ważny moment mobilizujący do zintensyfikowania modlitw w intencji Ojczyzny, zwłaszcza w kontekście zbliżających się wyborów na Prezydenta Rzeczypospolitej.

Zatem czerwiec był również czasem ważnych decyzji, zarówno w wymiarze ogólnonarodowym jak i naszym, zakonnym, był czasem wyborów, również w sensie dosłownym. Korzystając z okazji danej nam przez władze państwowe po raz pierwszy spełniłyśmy swój obywatelski obowiązek udziału w wyborach państwowych głosując w sposób korespondencyjny. Ze względu na nasz klauzurowy styl życia, a także ze względu na bezpieczeństwo wobec trwającej wciąż pandemii, było to dla nas dużym udogodnieniem. Sprawy społeczne, losy naszej Ojczyzny, zwłaszcza w ostatnim czasie są dla nas bardzo istotne, wzbudzają żywe zainteresowanie, a w odpowiedzi na powagę sytuacji – gorliwą modlitwę. Mamy świadomość, że toczy się wokół nas ważna walka ideologiczna, która zadecyduje o przyszłości Polski, kierunku jej rozwoju ... lub moralnego upadku. Fakt, że mieszkamy w Warszawie, której mieszkańcy w dużej mierze wyznają liberalne poglądy, sprzeczne z etyką chrześcijańską (o czym świadczą choćby wyniki każdego wyborów ...), tym bardziej mobilizuje nas do zaangażowania w sprawę Ojczyzny, w takim wymiarze, na jaki wskazuje nam nasze powołanie. Dlatego też, w przeddzień wyborów, 27 czerwca zorganizowałyśmy w naszym klasztorze dzień pokuty postu i modlitwy w intencji Ojczyzny, połączony z całodobową adoracją Najświętszego Sakramentu. W naszych osobistych modlitwach, za wzorem i za pośrednictwem naszej Fundatorki – sł. Bożej Matki Teresy Marchockiej również nieustannie polecamy Panu losy Polski i Polaków, ufni, że wyprosi nam ona potrzebne łaski i pozwoli naszej Ojczyźnie pozostać wierną wartościom chrześcijańskim i patriotycznym tak głęboko wpisanym w jej historię.

Lecz końcówka czerwca to również czas ważny dla naszego Zakonu, szczególnie naszej Prowincji. 29 czerwca, w uroczystość ś. ś. Piotra i Pawła rozpoczęła się kapituła Prowincjalna Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych. Zgodnie z prośbą i zaleceniami Naszego Ojca Prowincjała podjęłyśmy specjalną modlitwę w jej intencji, w czasie poprzedzającym rozpoczęcie kapituły jak również w jej trakcie. Ufamy,

że św. Teresa „spojrzy z nieba na winnicę, którą szczepiła jej prawica” i wyprosi potrzebne łaski i światło Ducha Świętego w podejmowanych decyzjach i wyborach.

Czerwiec był też czasem budowania, a w sensie ścisłym kontynuowania trwających u nas „od zawsze” remontów, ale i „walki z żywiołem” i naprawiania szkód wskutek niego zaistniałych. Po wiosennej suszy nastał bowiem czas gwałtownych opadów i burz, prowadzących do różnych uszkodzeń, zwłaszcza nieprzygotowanej do tak dużej ilości opadów kanalizacji. 29 czerwca przeszła przez całą Warszawę i okolicę gwałtowna ulewa, skutkiem której część Stolicy została zalana a ruch na ulicach – sparaliżowany. Najbardziej ucierpiały takie dzielnice jak m.in. Żoliborz, Mokotów, Bielany, ale też i Wola, na której znajduje się nasz klasztor. Woda z kanalizacji zalała nasze piwnice. Na szczęście stosunkowo szybko, przy pomocy naszych pracowników, udało nam się opanować sytuację tak, iż obeszło się bez interwencji Straży Pożarnej, która na pomoc podtopionej Warszawie sprowadzana była z okolicznych miejscowości. Usuwanie znacznych skutków ulewy w Stolicy potrwało jednak jeszcze jakiś czas. Warszawiacy twierdzili, że takiej sytuacji w Stolicy jeszcze nie było. Zmiany klimatyczne? Przypadek? A może znak Boży? Każdy zinterpretuje to według własnego uznania...

„Czas ucieka, wieczność czeka...” Choć tęsknimy za tą wiecznością, która naznaczona będzie nieustannym „teraz”, nasz „pobyt” w doczesności uwarunkowany jest ograniczeniem płynącym z upływającego czasu. W czasie mają miejsce różne wydarzenia, sytuacje, niekiedy mniej lub bardziej przewidywalne, mniej lub bardziej nas absorbujące. Nigdy jednak nie powinniśmy zatracić tej perspektywy wieczności, a na doczesność zanurzoną w czasie, na wszystkie wydarzenia patrzeć w kluczu skutków, które będą miały w wieczności, w kluczu nadprzyrodzonym. Wtedy wszystko będzie prowadziło nas do Boga, nawet banalna codzienność z jej troskami. I będzie wtedy czas na wszystko ... A gdy będzie to czas Bogu oddany, przemieniony przez łaskę, stanie się antycypacją wieczności.

PROWINCJA - OCDS

Rekolekcje konińskiej wspólnoty OCDS

Mimo panującej pandemii, aby pogłębić swoją relację z Panem Bogiem, w klasztorze sióstr Anuncjatek w Grąblinie k. Konina, w dniach 26-28 czerwca 2020 r. konińska wspólnota OCDS pw. *Opieki Św. Józefa* zorganizowała swoje drugie rekolekcje karmelitańskie.



Tematem przewodnim rekolekcji, które głosił nasz asystent o. Aleksander Szczukiecki OCD, był „Zamek wewnętrzny” św. Teresy od Jezusa. Rekolekcjonista przeprowadził nas przez główne problemy

odczytania wielkiego dzieła Świętej i wprowadził w tak ważną i zarazem niezwykle złożoną rzeczywistość rozwoju duchowego w świeckim życiu.



Warunki sprzyjały owocnemu przeżyciu tego wyjątkowego czasu. Uczestniczyliśmy w przygotowanych specjalnie modlitwach, drodze krzyżowej i różańcu, a przede wszystkim w codziennej Eucharystii połączonej z adoracją Najświętszego Sakramentu. Podczas rekolekcji członkowie Wspólnoty odnowili śluby i przyrzeczenia przed Bogiem w obecności Ojca Asystenta. Rozpoczęcie rekolekcji poprzedziła dziewięciodniowa Nowenna do Św. Józefa i wezwanie do Ducha Świętego.

Paweł Trzos, OCDS

W SKRÓCIE

✚ Dnia 06 lipca br., zgodnie z przepisami prawa powszechnego i własnego, Rada powierzyła, między innymi, następujące urzędy i obowiązki:

I. Przełożeni w rezydencjach:

Warszawa Raclawicka	– o. Robert Marciniak
Warszawa Solec	– o. Szczepan Maciaszek
Gorzędziej	– o. Marian Stankiewicz
Drzewina	– o. Piotr Bajger
Rzym	– o. Arkadiusz Stawski
Korona	– o. Juliusz Wiewióra
Sopot	– o. Tomasz Litwiejko
Usole	– o. Roman Nowak
Zwola	– o. Roman Hernoga
Kowno	– o. Valdas Paura

II. Pierwsi Radni konwentów:

Poznań	– o. Sergiusz Niziński
Łódź	– o. Piotr Bajorek
Wrocław	– o. Grzegorz Malec jr
Zamarte	– o. Michał Swarzyński
Warszawa Raclawicka	– o. Leszek Jasiński
Warszawa Solec	– o. Piotr Ziewiec
Sopot	– o. Bertold Dąbkowski
Gorzędziej	– o. Jarosław Górka
Drzewina	– o. Piotr Paweł Czapski
Rzym	– o. Waldemar Barwiński
Korona	– o. Artur Chojda
Usole	– o. Paweł Badziński
Zwola	– o. Serafin Tyszo
Kowno	– o. Emilian Bojko

III. Proboszczowie i Wikariusze Parafialni

Proboszcz w Łodzi	– o. Ernest Zielonka
Proboszcz we Wrocławiu	– o. Mirosław Salamoński
Proboszcz w Zamartem	– o. Zbigniew Kolka
Proboszcz w Gorzędzieju	– o. Jarosław Górka
Proboszcz w Warszawie (Solec)	– o. Szczepan Maciaszek
Proboszcz w Usolu	– o. Paweł Badziński
Proboszcz w Kownie	– o. Valdas Paura
Wikariusz w Łodzi	– o. Kazimierz Graczyk
Wikariusz we Wrocławiu	– o. Grzegorz Malec jr
Wikariusz w Warszawie	– o. Piotr Ziewiec
Administrator w Obkasie	– o. Zbigniew Stachowicz

Nominacje:

Ekonom Prowincji – o. Jakub Kamiński
Sekretarz Prowincji – o. Grzegorz A. Malec
Asystent Sekretarza Prowincji – o. Leszek Jasiński
Sekretarz Rady Prowincjalnej – o. Grzegorz A. Malec
Rektor WSD w Poznaniu – o. Piotr Neumann
Magister Nowicjuszy – o. Michał Swarzyński
Socjusz Magistra Nowicjuszy – o. Tomasz Rydzewski
Magister kleryków w Poznaniu – o. Sergiusz Niziński
Socjusz Magistra kleryków w Poznaniu – o. Józef Tracz
Magister Postulantów – o. Józef Tracz
Prow. Promotor powołań, duszpasterz młodzieży – o. Krzysztof Piskorz
Prow. Moderator rodziny szkaplerznej – o. Krzysztof Piskorz
Prow. Sekretarz ds. Misji – o. Jakub Kamiński
Archiwista Prowincji – o. Piotr Neumann
Prezes Wydawnictwa „Flos Carmeli” – o. Aleksander Szczukiecki
Redaktor „Pod płaszczem Maryi” – o. Józef Tracz, o. Krzysztof Piskorz
Koordynator Domu rekolekcyjnego w Gorzędzieju – o. Krzysztof Jarosz
Odpowiedzialny za stronę internetową Prowincji – o. Grzegorz Góra
Cenzorzy – o. Placyd Ogórek, o. Piotr Neumann, o. Antoni Rachmajda

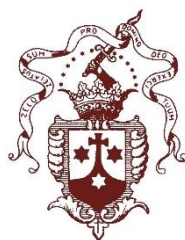
Dyrektor Instytutu duchowości w Poznaniu – o. Krzysztof Pawłowski
Dyrektor Instytutu duchowości w Sopocie – o. Bertold Dąbkowski
Dyrektor Instytutu duchowości we Wrocławiu – o. Antoni Rachmajda
Dyrektor Instytutu duchowości w Warszawie Solec – o. Wojciech Ciak
Odpow. za symposium w Poznaniu – o. Krzysztof Pawłowski, o. Sergiusz Niziński
Delegat ds. ochrony dzieci i młodzieży – o. Leszek Jasiński
Duszpasterz ds. ochrony dzieci i młodzieży – o. Jakub Kamiński
Dyrektor Biblioteki w Poznaniu – o. Aleksander Szczukiecki
Rzecznik prasowy Prowincji – o. Grzegorz A. Malec
Inspektor ochrony danych osobowych – o. Grzegorz A. Malec
Redaktor „Karmel-Info” – o. Grzegorz A. Malec
Referent ds. ubezpieczeń społecznych – o. Grzegorz A. Malec
Delegat Prowincjała ds. Sióstr Karmelitanek Bosych – o. Wojciech Ciak
Delegat Prowincjała ds. OCDS – o. Robert Marciniak
Komisja ds. formacji – o. Sergiusz Niziński, o. Michał Swarzyński, o. Tomasz Rydzewski,
o. Krzysztof Piskorz, o. Józef Tracz
Komisja ds. promocji powołań – o. Krzysztof Piskorz, o. Tomasz Litwiejko, o. Tomasz Rydzewski,
o. Józef Tracz
Komisja budowlana i ekonomiczna – o. Jakub Kamiński, o. Piotr Bajorek, o. Kamil Strójwąg,
o. Roman Hernoga
Komisja ds. Rekolekcji Karmelitańskich – o. Serafin Tyszko, o. Bertold Dąbkowski, o. Grzegorz Góra,
o. Krzysztof Jarosz
Komisja ds. Instytutów duchowości – o. Robert Marciniak, o. Wojciech Ciak,
o. Krzysztof Pawłowski, o. Bertold Dąbkowski, o. Antoni Rachmajda
Rada wydawnicza Flos Carmeli – o. Aleksander Szczukiecki, o. Wojciech Ciak, o. Krzysztof Piskorz,
o. Robert Marciniak, o. Jarosław Górka

Zmiany konwentualności:

o. Tomasz Rydzewski z Wrocławia do Zamartego;
o. Jacek Olszewski z Łodzi do Poznania;
o. Stanisław Plewa z Poznania do Łodzi;
o. Robert Rutkowski z Łodzi do Poznania;
o. Sebastian Chmielewski z Warszawy Solca do Wrocławia;
o. Jakub Kamiński z Solca na Raławicką;
o. Marek Kępiński z Poznania do Sopotu;
br. Tomasz Tatarczuk z Wrocławia do Gorzędzieja;
br. Idzi Żłobecki z Łodzi do Sopotu;
br. Jerzy Gerałtowski z Poznania do Wrocławia;
br. Michał Młynarczyk z Sopotu do Poznania;
br. Zenon Jastrzębski z Drzewiny do Zamartego;
br. Tadeusz Stanewicz z Gorzędzieja do Drzewiny.

Redakcja przypomina:

- nadsyłanie materiałów z informacjami i wiadomościami do kolejnego numeru „Karmel-Info” odbywa się **do 01 sierpnia** 2020 roku.
- Materiały do „Karmel-Info” oraz wszelkie uwagi i sugestie należy przesyłać na adres mailowy: kuriaocdwarszawa@gmail.com
- Redakcja zastrzega sobie prawo ingerencji w nadesłane teksty, jeśli zajdzie taka konieczność.
- Jeśli ktoś chciałby otrzymać numer „Karmel-Info” 119 w pliku Worda w celu drukowania poszczególnych wiadomości bez grafiki i zdjęć, proszony jest o zgłoszenie takiego zapotrzebowania na podany powyżej adres mailowy.



Redakcja:

o. Grzegorz Andrzej Malec

Kuria Prowincjalna Warszawskiej Prowincji
Karmelitów Bosych

ul. Raławicka 31
02-601 Warszawa

Tel.: 22 646 47 38; Tel. kom.: 601 4222 12

mail: kuriaocdwarszawa@gmail.com;
gregimalec@gmail.com

do użytku wewnętrznego Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych